

Escapistische verhalen met prikkende hoeken.

Het donderde in mijn hoofd. Het leek me een geruststellend idee te wandelen in het slapende Gent. Mijn vroegere ik zou me nooit begrijpen. De regen rolde als knickers over ramen, waarin mijn spiegelbeeld meedogenloos gereflecteerd stond. Mijn tranen prikten op mijn wangen als zeep in ogen. Ik zou het niet meer kunnen. Ik zou niet meer duizelig op de draaimolen kunnen worden en al wankelend naar mijn mama toerennen. Ik zou nooit meer ijs op mijn lievelingsbroek kunnen morsen als ik voor de zoveelste keer een triestige film opzet. Voor 10 seconden en 30 meter ben ik gewichtsloos.